

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de High Court of Ireland (Irlanda) la 16 august 2011 — Margaret Kenny și alții/Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Finance, Commissioner of An Garda Síochána

(Cauza C-427/11)

(2011/C 311/41)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

High Court of Ireland

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Margaret Kenny, Patricia Quinn, Nuala Condon, Eileen Norton, Ursula Ennis, Loretta Barrett, Joan Healy, Kathleen Coyne, Sharon Fitzpatrick, Breda Fitzpatrick, Sandra Hennelly, Marian Troy, Antoinette Fitzpatrick, Helena Gatley

Pârâți: Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Finance, Commissioner of An Garda Síochána

Întrebările preliminare

- În împrejurări în care *prima facie* există o discriminare indirectă pe motive de sex în ceea ce privește remunerarea, cu încălcarea articolului 141 (devenit în prezent articolul 157 TFUE) și a Directivei 75/117/CEE a Consiliului (¹), angajatorul trebuie să prezinte, pentru a demonstra existența unei justificări obiective:
 - o justificare în ceea ce privește angajarea persoanelor de referință în posturile ocupate de acestea;
 - o justificare a plății unei remunerații mai mari către persoanele de referință; sau
 - o justificare a plății unei remunerații mai mici către solicitanți?
- În împrejurări în care *prima facie* există o discriminare indirectă pe motive de sex în ceea ce privește remunerarea, angajatorul trebuie să prezinte, pentru a demonstra existența justificării obiective, justificări cu privire la:
 - persoanele de referință specifice citate de solicitanți și/sau
 - posturile persoanelor de referință în ansamblul lor?
- În cazul unui răspuns afirmativ la a doua întrebare litera (b), o justificare obiectivă este probată chiar dacă o astfel de justificare nu se aplică persoanelor de referință alese?
- Labor Court a săvârșit o eroare de drept în raport cu dreptul comunitar atunci când a admis că „interesul unor relații bune între partenerii sociali” poate fi luat în considerare pentru a stabili dacă angajatorul poate justifica în mod obiectiv diferența în ceea ce privește remunerarea?
- În împrejurări în care *prima facie* există o discriminare indirectă pe motive de sex în ceea ce privește remunerarea,

justificarea obiectivă poate fi stabilită în raport cu preocupările pârâtului în ceea ce privește relațiile între partenerii sociali? Aceste preocupări ar trebui să prezinte vreo relevanță în cadrul analizei justificării obiective?

(¹) Directiva 75/117/CEE a Consiliului din 10 februarie 1975 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la aplicarea principiului egalității de remunerare între lucrătorii de sex masculin și cei de sex feminin (JO L 45, p.19, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 156).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) la 16 august 2011 — Purely Creative Ltd și alții/Office of Fair Trading

(Cauza C-428/11)

(2011/C 311/42)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți: Purely Creative Ltd, Strike Lucky Games Ltd, Winners Club Ltd, McIntyre & Dodd Marketing Ltd, Dodd Marketing Ltd, Adrian Williams, Wendy Ruck, Catherine Cummings, Peter Henry

Pârât: Office of Fair Trading

Întrebările preliminare

- Practica interzisă prevăzută la punctul 31 din anexa 1 la Directiva 2005/29/CE (¹) interzice comercianților să informeze consumatorii că au câștigat un premiu sau un avantaj similar, în condițiile în care consumatorul este de fapt invitat să suporte un cost, inclusiv un cost *de minimis*, pentru a pretinde atribuirea premiului sau a avantajului similar?
- Atunci când comerciantul oferă consumatorului mai multe metode posibile pentru a pretinde premiul sau avantajul similar, punctul 31 din anexa 1 este încălcat dacă acțiunea pe care ar trebui să o întreprindă prin orice fel de metodă este condiționată de suportarea de către consumator a unui cost, inclusiv a unui cost *de minimis*?
- În ipoteza în care punctul 31 din anexa 1 nu este încălcat atunci când metoda utilizată pentru a pretinde premiul implică doar suportarea unui cost *de minimis*, care este modul în care judecătorul național stabilește dacă un astfel de cost este *de minimis*? În special, un astfel de cost trebuie să fie necesar în totalitate?

- (a) pentru ca organizatorul promoției să identifice consumatorul ca fiind câștigătorul premiului și/sau
 - (b) pentru ca respectivul consumator să intre în posesia premiului și/sau
 - (c) pentru ca respectivul consumator să beneficieze de experiența prezentată drept premiu?
4. Utilizarea termenilor „falsa impresie” din cuprinsul punctului 31 impune vreo cerință suplimentară față de cerința de a plăti o sumă de bani sau de a suporta un cost pentru a pretinde premiul pentru ca instanța națională să ajungă la concluzia că dispozițiile punctul 31 au fost încălcate?
5. În ipoteza unui răspuns afirmativ, care este modul în care instanța națională stabilește dacă o astfel de „falsă impresie” a fost creată? În special, pentru a hotărî dacă o „falsă impresie” a fost creată, instanța națională trebuie să ia în considerare valoarea relativă a premiului prin comparație cu costul suportat pentru a pretinde atribuirea acestuia? În ipoteza unui răspuns afirmativ, „valoarea relativă” trebuie să fie apreciată având în vedere:
- (a) costul unitar suportat de organizatorul promoției pentru a achiziționa premiul sau
 - (b) costul unitar suportat de organizatorul promoției pentru a oferi premiul consumatorului sau
 - (c) valoarea pe care consumatorul ar putea să o atribuie premiului în funcție de evaluarea „valorii de piață” a unui produs similar la cumpărare?

(¹) Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) (JO L 149, p. 22, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 260)

Acțiune introdusă la 18 august 2011 — Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord/Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-431/11)

(2011/C 311/43)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamant: Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (reprezitanți: C. Murrell, agent și T. de la Mare, Barrister)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantului

— Anularea Deciziei din 6 iunie 2011 (¹) privind poziția care urmează să fie adoptată de Uniunea Europeană în cadrul Comitetului mixt al Spațiului Economic European (SEE) referitor la o modificare a anexei VI (Securitate socială) și a Protocolului 37 la Acordul privind SEE;

— limitarea în timp a efectelor acestei hotărâri până la adoptarea de către Consiliu, în temeiul articolului 79 alineatul (2) litera (b) TFUE, a unei noi decizii privind poziția care urmează să fie adoptată de Uniunea Europeană în cadrul Comitetului mixt al Spațiului Economic European (SEE) referitor la o modificare a anexei VI (Securitate socială) și a Protocolului 37 la Acordul privind SEE și

— obligarea Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Regatul Unit solicită anularea în conformitate cu articolului 264 TFUE a Deciziei 2011/407/UE a Consiliului din 6 iunie 2011 privind poziția care urmează să fie adoptată de Uniunea Europeană în cadrul Comitetului mixt al SEE referitor la o modificare a anexei VI (Securitate socială) și a Protocolului 37 la Acordul privind SEE (denumită în continuare „decizia”).

Regatul Unit solicită pronunțarea unei hotărâri prin care:

(a) decizia este anulată;

(b) ulterior anulării deciziei, dispozițiile acesteia rămân în vigoare până la adoptarea de către Consiliu, în temeiul articolului 79 alineatul (2) litera (b) TFUE, a unei decizii legale privind poziția care urmează să fie adoptată de Uniunea Europeană în cadrul Comitetului mixt al Spațiului Economic European (SEE) referitor la o modificare a anexei VI (Securitate socială) și a Protocolului 37 la Acordul privind SEE și

(c) Consiliul Uniunii Europene este obligat la plata cheltuielilor de judecată.

Decizia, care a fost adoptată pe temeiul juridic material al articolului 48 TFUE, a stabilit poziția Uniunii Europene care urmează să fie adoptată în cadrul negocierilor Comitetului mixt al SEE în ceea ce privește modificarea anexei VI (Securitate socială) și a Protocolului 37 la Acordul privind SEE.

Regatul Unit susține că, în mod greșit, Consiliul a adoptat decizia utilizând ca temei juridic material articolul 48 TFUE. În schimb, Consiliul ar fi trebuit să întemeieze orice asemenea decizie pe articolul 79 alineatul (2) litera (b) TFUE, care constituie temeiul corespunzător pentru adoptarea unei poziții comune în vederea încheierii acordurilor internaționale a căror efecte în Uniunea Europeană constă în extinderea drepturilor resortisanților țărilor terțe în materie de securitate socială. Articolul 48 TFUE conferă competența de a legifera numai în ceea ce privește lucrătorii resortisanți ai statelor membre, salariați sau care desfășoară o activitate independentă. Prin modul de formulare expres, articolul 79 alineatul (2) litera (b) TFUE prevede competența de a conferi drepturi unor resortisați ai țărilor terțe aflați în situație de ședere legală în Uniunea Europeană.

Conform Protocolului nr. 21, măsurile adoptate în aplicarea și potrivit temeiurilor juridice din întregul Titlu V se aplică Regatului Unit numai în cazul în care Regatul Unit alege să participe la aceste măsuri.